

Midnattsropet

nr 12 - 1972 - årg. 13 - pris kr. 1:80

Maranata • Du vår Herre kom!

Maranatatälten i Sveriges bygder

Hjälp vittnena att komma till Malmköping!

Om några veckor drar så åter maranatafolket upp till högtid. Malmköpingskonferensen, den femte i ordningen, närmar sig. Och vi tror Herren har mycket att meddela den kämpande maranataförsamlingen också i år.

Visst skall vi alla vara med. Tiden blir hårdare! Vi behöver utrustning, förnyelse och smörjelse varenda en.

Jesus kommer! Vi vill vara trogna honom in i det sista.

Vittnena behöver den här veckan. Men ett känt faktum är att vittnena inte har några fonder att ösa ur. Församlingarna är också i många fall små och saknar för den skull ekonomiska resurser. **Med frimodighet vädjar jag för den skull också i år om hjälp för vittnenas resekostnader.**

Det kommer vittnen från flera håll i världen; Brasilien, Spanien, Norge, Finland samt från hela Sverige.

Låt det bli en riktig kärleksgåva. Kom också ihåg konferensen i förbön! Bed att Herren Jesu Kristi namn blir förhärsligt.

Ett varmt tack på förhand.

Vi ses i Malmköping om Herren dröjer och vi får leva.

Din broder
Håkan Westergård

Inbetalningskort medföljer i detta nummer.

DESSUTOM; då malmköpingsveckan detta år är helt befriad från kostnad för mat och logi, hoppas vi att många känner som en förmån att ta del i vårt ansvar för varandra genom gåvor i natura till köket (Potatis, fisk, kött etc.).

aktuell kommentar

Mot en allmännelig kyrka

■ ■ ■ Den aviserade fördubblingen av arbetsgivaravgiften från 2 till 4 % har åter aktualiserat de fria trossamfundens utsatta och svåra läge idag. De sammanlagda pålagorna från frikyrkorna till staten uppgår redan till ca 13 miljoner kronor, varav 2,5 milj. utgör själva arbetsgivaravgiften.

När arbetsgivaravgiften infördes, reagerade man mycket skarpt från frikyrkohåll. Man menade att all religiös verksamhet borde vara befriad från dylika pålagor. Från politiskt håll svarade man emellertid med att föreslå ett statligt bidrag till samfunden av samma slag som ideella, kulturella och politiska organisationer erhållit. Kraftiga varningar höjdes från många håll mot ett sådant förfarande. Frikyrkan accepterade dock erbjudandet utan egentlig debatt och kom så att för 5:50 kr per medlem ta emot sammanlagt ca 2 milj. kronor från staten.

— Om avsikten bara hade varit att hjälpa, hade den enklaste lösningen varit befrielse från arbetsgivaravgiften, säger Sven Nilsson, Örebromissionen. Konstruktionen av bidraget är uttryck för en medveten politisk vilja att dra in församlingarnas ekonomi i det allmänna planhushållningsmönstret. Därigenom begränsas vår frihet och vi blir sårbara för politiska manipulationer.

Formerna för statsbidragen har väckt mycken debatt. Då frågan gällt bidrag som skall fördelas av kyrkorna själva sinsemellan, har man hyst farhågor för negativa effekter på det ekumeniska arbetet.

— Det här förslaget innebär en

verklig konkret möjlighet för kyrkorna till samsyn och samplanering, menar dock Per Blomquist, komminister i Lund och representant i kyrka-stat-beredningen. Sett ur samhällets synpunkt är det ju viktigt att det sker så mycket samordning som möjligt.

Effekterna av statsbidragen har snabbt visat sig. Av Sveriges pingstförsamlingar har nu två tredjedelar gått samman i det samlingsorgan som kallas Pingstförsamlingarnas ungdomsarbete. Förfarandet har varit nödvändigt för att församlingarna skall kunna få det statliga bidrag på 200 000 kr per år för sin ungdomsverksamhet. I flera län har dessutom bildats länskommittéer, för att omfattande bidrag också skall kunna erhållas från landstingen.

— Inom pingströrelsen har en successiv uppluckring skett av den negativa inställningen till statsbidrag, säger Samuel Edestav, Filadelfia i Stockholm. Närmare 70 % av pingstförsamlingarna sade sig vid tillfrågan vilja ha statsbidrag.

— Jag tror att den nya samhällstillväxandhet som manifesteras av pingstväckelsen spelar en avgörande roll i denna förändring, säger Per Arne Aglert, sekreterare i Sveriges frikyrkoråd, apropå frikyrkans nya syn på relationerna till staten och omvärlden. Tidigare fanns en historiskt betingad rädsla för staten men också en ängslan för att de bibliska profeterna skulle få en utlösning inom överskådlig tid.

Det står klart att utvecklingen

forts. sid. 16

Midnattsropet

ORGAN FÖR RADIKAL VÄCKELSEKRISTEN FRONT.

Utkommer med ett 20-sidigt nummer den 1 och 15:e varje månad.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen och Ulla Näsholm.

Prenumerationspriset är: Helår 40:—, Halvår 21:—, Kvartal 11:—. Lösnummer 1:80. Till Finland, Norge, och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningens adress: Midnattsropet, Box: 1236, 161 12 BROMMA 12. Postgiro 57 16 20. Tel. (växel) 08/80 29 35.

Meddelande om adressförändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag; vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Johannelunds församlingshem
Missionsvägen 24
161 35 BROMMA

Servering och logi
Öppet: 11.00—22.30
Ring: 08/80 29 35
Maranataförsamlingen,
Stockholm

Ett ord på vägen...
Tel. 08/26 88 60
(automatisk tele-svarare)

Tryckeri: AB Egnellska
Boktryckeriet, Stockholm 1972

Arne Imsen:

URPINGST

I Apostlagärningarnas första kapitel ges löfte om övernaturlig kraft för ett exklusivt livsuppdrag, nämligen uppståndelsevittnets.

Det var verkligen inte ett intellektuellt uppdrag för specialbegåvningar eller professionella makthavare med profana eller religiösa inflytesrika positioner. Den nya tidsålderns portalfigurers hemlighet kan förvisso inte sökas i några mänskliga data. Men det de hade sett och hört var stoff nog för de mest sensationella vittnesbörd, fullt tillräckliga för chockverkan i alla sammanhang. Dock räckte det inte med deras samstämmiga vittnesmål, ty om verkningarna skulle bli de avsedda, nämligen åhörarnas omvändelse och frälsning, måste den kraft vilken uppväckt denne Jesus från de döda, också verka genom dem. Deras proklamationer skulle åtföljas av övernaturliga manifestationer. Deras enkla Jesus-förkunnelse höll den förflutna tidens uppståndelse-dramatik levande och genom tecken och under konfirmeras dess historicitet i ett evigt nu. Uppståndelsebudskapet synliggjorde inte uteslutande ett historiskt skeende, ty den uppståndne är själv verksam i närvarande tid.

Ett bittert och massivt motstånd väntade dessa budbärare. Vid ordinationen förutsades ett martyrium, varför uppståndelsebudskapet åtföljt av utomordentliga tecken skulle beseglas med budbärarnas eget blod. För att kunna leva, vittna, verka och lida men också för att kunna dö behövde Jesu första lärjungar övernaturlig kraft. Med den kraften följer trons konsekvenser och skapas harmoni i liv och lära. Se där vårt behov!

I denna förunderliga boks andra kapitel blir Jesu löfte lärjungarnas erfarenhet. Alla förvandlas till oigenkännlighet med en helt ny dimension av entusiasm, frimodighet, endräkt och makt. Allt är nytt, friskt, levande, oförbrukat och outslitet. Det finns anledning att ständigt återvända till denna urpingst. Inte i första hand för att betrakta, meditera eller beundra utan för att uppleva urpingstens historia i mångfaldigjord profetia. Ett annorlunda dån och flammande eldstungor, som inte lämnar någon av de närvarande oberörd eller överflödig. Flammande eldstungor som gav koncentration åt beaktelsen och styrning för personligheten och befriade dess mottagare från skryt, gyckel, överdrifter och gjorde dem till samvets- och sanningsvittnen, helt oåtkomliga för åklagarens anklagelser om falskt vittnesbörd.

Anden verkade på, i och igenom alla. I alla dessa skeenden lämnades ingen utanför såsom passiv åskådare. Alla blev uppfyllda av Anden och började tala andra tungomål, eftersom Anden gav dem att tala. Det är en fruktansvärd brist i den kristna verksamheten att urpingstens erfarenhet saknas av så många. Därför lever och verkar många kristna församlingar trots eller kanske på grund av sin andeteologi i ett förpingstligt tillstånd.

Mötesprogram kan fyllas med så mycket, kyrkligt eller folkligt, kultiverat eller primitivt, fritt eller formellt, närhet eller distans, och allt detta skapar naturligtvis sin speciella atmosfär där vissa människor trivs men andra vantrivs. Högtidlig stillhet med sakral värdighet eller emotionellt laddat stim och stöj kan mästerligt skapas på psykologisk väg både med och utan kristna symboler. Men urpingstens himmelska dån, eldstungor och andeuppfyllelse är helt originella i sina verkningar, och dessa kan inte imiteras. Den inspirerande tillbedjan på nya tungomål är dess första kännetecken, ty där den helige Ande verkar leds tankarna och känslorna bort från alla former av mänskliga prestationer. Idolkult eller människoförgudning är helt otänkbara där alla talar om Guds dråpliga gärningar. Uppvisning och underhållning är okända element i en urkristen gudstjänst. Professionellt artisteri är helt okända företeelser i denna miljö och måste också nu kuvas och drivas ut om det inte ska tillåtas passivisera församlingen och döda hennes funktion som ett heligt och konungligt prästerskap.

Då alla, ja just alla kommer i tjänst på detta sätt kommer vi tillsammans att utgöra ett attraktivt kraftfält som nödvändigtvis drar människorna till sig utan speciella yttre anordningar eller tekniska hjälpmedel. Ty sådan är Guds Ande, men sådana är också fortfarande människorna. Intresset för de eviga tingen lämnar dem aldrig och då den eviga världens kraft transformeras ner genom förvandlade medmänniskor tvingar det fram ställningstaganden och avgöranden. Men utan denna allt igenomgripande andeuppfyllelse kommer det som presenteras såsom kristen verksamhet vara under köttets bann och motverka alla sina ädla syften.

LÅTEN EDER DÄRFÖR UPPFYLLAS AV ANDE!

VÄLKOMMEN TILL MALMKÖPING 22 - 30 juli

KRISTUS LIDANDE

av
Stina
Fridolfsson

Det talas om att lida för Jesu skull. Att utstå förföljelse och smälek för Jesus. Kristuslidande. När Jesus avrättades var han i sällskap med två andra dödsfångar. De var rövare. En av dem sa: "*Oss vederfares detta med all rätt, ty vi lida, vad våra gärningar äro värda, men denne man har intet ont gjort.*" Då syftande han på Jesus. Rövaren var mycket väl medveten om att hans lidande inte var något rättfärdigt lidande, fastän han blev avrättad på samma sätt och tillsammans med en rättfärdig man.

Kristuslidande är inte vilket lidande som helst. Det är något mer än att bli avrättad tillsammans med Jesus. Man kommer in i det när man följer Jesus så att man hör hans ord och gör efter dem. Då går det lärjungen som det gick för hans mästare — hans liv blir en vandring mot korsdöden. Jesus Kristus levde sin tid som gäst och främling på jorden. Hans enda sanna gemenskap var Fadern i himmelen. På kvällarna drog han sig undan för att under nattens timmar bedja och så hämta styrka och hjälp från sin Far för att sedan, när det blev dag igen, kunna möta människorna med alla deras behov. Än ville de bli botade från alla slags sjukdomar, än vil-

le de ha undervisning om livets väg, än skulle de ha tröst och hjälp på annat sätt. Alltid, alltid krävdes av Jesus att han skulle stå till tjänst med tröstens och visdomens ord, och med sin undergörande kraft. Det var så självklart att han skulle ha något att ge.

Det fanns inte någon människa som kunde eller ville ge något åt honom. Lärjungarna gjorde några tafatta försök att tjäna och hjälpa honom. En gång ville de bygga hyddor på förklaringsberget för att så konservera härligheten där. En annan gång ville Petrus i välmening förmana Jesus att inte tala om att han skulle lida och dö. Jesus befallde honom vika bort. Den ande som då talade genom Petrus var av djävulen. Jesus var tvungen att isolera sig från både vänner och fiender för att inte bli bunden genom deras sätt att bemöta honom i hans uppgift.

"Men själv betrodde sig Jesus icke åt dem, eftersom han kände alla och icke behövde någon annans vittnesbörd om människorna; ty av sig själv visste han, vad i människan var." (Joh. 2: 24—25)

När människorna märkte att de inte kunde nå Jesus eller förstå honom, började de förfölja honom.

—Varifrån har han fått denna vishet? Och hans kraftgärningar, varifrån komma de? Är då denne icke timmermannens son? Heter icke hans moder Maria, och heta icke hans bröder Jakob och Josef och Simon och Judas? Och hans systrar, bo de icke alla hos oss? Varifrån har han då fått allt detta? (Matt. 13: 54—56)

De visste ju hans härstamning. Vad hade han då för underlig makt och kraft och myndighet som gjorde att de ofrivilligt tvingades respektera honom så?

De människor man tycker borde haft bästa förutsättningarna att förstå och stödja Jesus blev hans värsta motståndare. "Då nu hans närmaste fingo höra härom, gingo de åstad för att taga vara på honom; ty de menade, att han var från sina sinnen. Och de skriftlärde, som hade kommit ned från Jerusalem, sade, att han var besatt av Beelsebul och att det var med de onda andarnas furste, som han drev ut de onda andarna." (Mark. 3: 21—22)

Fariséerna förstod mycket väl att Jesus var från Gud. "De sände till honom sina lärjungar tillika med herodianerna och läto dem säga: "Mästare, vi veta, att du är sannfärdig och lär om Guds väg, vad sant är, utan att fråga efter någon; ty du ser icke till personen." (Matt. 22: 16) Men fastän de förstod detta, så sökte de bara ännu ivrigare efter tillfällen och möjligheter att anklaga honom. De spionerade på honom och studerade skrifterna noga för att genom dem kunna angripa Jesus. I sin förmenta nitälskan för Guds lag förföljde och fördömde de honom. Jesus såg rakt genom fariséerna och de skriftlärde. Och han sa till folket:

— Om eder rättfärdighet icke övergår de skriftlärdes och fariséernas, så skolen I icke komma in i himmelriket. (Matt. 5: 20)

Ju mer de förföljde honom, desto skarpare och klarare uttalade sig Jesus om deras motiv och natt-

forts. sid. 14

text:

Björne
Davidsson

UTANFÖR

Under några år har vi i en ideologisk kamp verkligen provat just på de områden där vi icke kunde följa kyrkornas linje.

Frågan om den lokala församlingens suveränitet har satts i motsatsförhållande till den universella församlingen och den enskilde evangelistens initiativ. Detta har så blivit en utgångspunkt för att verka inom de system som gjort allt för att ta död på oss.

Församlingens auktoritet har av samma anledning satts i fråga vad det gäller yttre missionen.

— Hur är det nu, undrar Björne Davidsson i denna uppfordrande artikel. Har den andliga kvaliteten stigit så mycket i de frikyrkliga sammanhangen att vi har anledning förmoda att de faktorer som gjorde oss i stånd till ett uttåg nu har förändrats så att vår existens inte längre är berättigad?

För ett tiotal år sedan växte maranataväckelsen fram i Sverige som ett resultat av det stagnerade och förvärldsligade församlingsliv som gestaltades i den svenska frikyrkligheten. Politiken började göra sitt intåg i kristen verksamhet, friförsamlingstanken torpederades effektivt inom pingströrelsen, enorma lyxkyrkor byggdes på löpande band, spontaniteten och lovsången tystnade alltmer i sammankomsterna och statens kontroll över samfundet tilltog på ett oroväckande sätt.

Maranatagrupper växte, under några få år, upp som svampar ur jorden i många svenska städer och byar. Vi möttes på alla fronter av hån och bespottelse över den nyvunna friheten icke minst av den religiösa världen som nu såg sina bastioner allvarligt hotade. Man påstod bl. a. att vi inte hade någon ny sanning att föra fram, och därför skulle vi inte ha något existensberättigande. Det verkade nästan av diskussionen att döma som om den helige Ande föll i Sverige först år 1907. Det måste ha varit en mycket mörk tid i församlingens historia mellan den första pingstdagen och år 1907.

Det verkade emellertid som om man hade lärt sig något av misstaget med tanke på den strategi som svensk frikyrklighet nu möter nya rörelser som exempelvis Jesusrörelsen med. Företrädare för denna rörelse tas emot med öppna armar i alla samfund, men frågan är om öppenheten är lika stor

för det budskap som förs fram. Jesusrörelsen är ju på ett sätt en revolt mot den materialism som fångar hela västvärlden. Du svenska frikyrklighet, sälj allt vad du äger och ge åt de fattiga!

Som bekant är motståndet som hårdast där ande och liv råder. Detta har vi sannerligen fått erfara under de år som ligger bakom. Under några år har vi i en ideologisk kamp verkligen provats just på de områden där vi icke kunde följa kyrkornas linje. Frågan om den lokala församlingens suveränitet har satts i motsatsförhållande till den universella församlingen och den enskilde evangelistens initiativ. Detta har så blivit en utgångspunkt för att verka inom de system som gjort allt för att ta död på oss. Församlingens auktoritet har av samma anledning satts i fråga vad gäller den yttre missionen. Det senaste hugskottet på den taggiga törnhäcken är att det är missionären själv som skall förvalta de av församlingen insamlade medlen. För några år sedan diskuterades livligt frågan om "infödda evangelister". Broder Ernst Höglander har under sin nuvarande vistelse i Brasilien kontaktats av flera "infödda evangelister" som gärna konverterar men då givetvis mot högre konstant ersättning.

Somliga vill dessutom göra gällande att vi själva skulle ha hamnat i samfundskategorien. När man ber om en närmare precisering av den tanken visar det sig

LÄGRET

att det tycks vara maranataförsamlingen i Stockholm som ensam utgör samfundet. I själva verket är det ju så att de församlingar som gick ut under ett gemensamt fältrop "Maranata" inte haft någon som helst organisatorisk överbyggnad som på något sätt formaliserat gemenskapen. Man kan väl i stället säga att vi drivit denna sanning om församlingens självbestämmanderätt så hårt att gemenskapen församlingarna emellan i viss mån blivit lidande av det. Tidningen Midnattsropet är ett organ för radikal väckelsekristen front som sannerligen inte utövat påtryckning på andra församlingar.

Hur är det då? Har den andliga kvaliteten stigit så mycket i de frikyrkliga sammanhangen att vi har anledning förmoda att de faktorer som gjorde oss i stånd till ett uttåg nu har förändrats så att vår existens inte längre är berättigad. Är det inte fastmer så att politiseringen i kristen verksamhet alltmär har ökat. Världsligheten i församlingarna har ökat så långt att man gör allt för att efterlikna den profana sången och musiken. Ett kulturellt och socialt evangelium börjar få allt större plats som ersättning för ett blods-, vatten- och andefyllt omvändelseevangelium. De ekumeniska strävandena blir allt flera och mera betydande. Dvs. gemenskapen de kristna emellan säges vara viktigare än de teologiska skiljaktigheterna. Grunden för gemenskapen är väl snart sagt utslätad till en

kopp kaffe.

Den karismatiska väckelsen säges gå fram, men den tycks sällan eller aldrig få de enkla konsekvenserna av att efterfölja Jesus vad gäller dop eller församlingsliv.

För den som är en konsekvent innehavare av tron på fria församlingar är frågan om att engagera sig i samfundens verksamhet en omöjlighet. För Paulus visade det sig omöjligt att uppehålla sin verksamhet i synagogorna, och det gör det säkerligen för en radikalt väckelsekristen i nutidens synagogor också.

Väl att märka kan de som kritiserar oss sällan övertyga med argument, och när argumenten tryter är det lätt att gå över i rena personangrepp. Eller som en stockholmstidning uttryckte det för några år sedan "Den som söker någon att spotta uppå, honom gives pastor Imsen".

Tro inte för ett ögonblick att vi beklagar oss över kampen och striden, men det är väl så att lumpenhet och avundsjuka över bristande insikter och brist på uppenbarelse känns alldeles särskilt besvärande när den klampar fram i maranataskor.

Till dig som börjar tveka om du skall kompromissa dig fram i den religiösa snärdjungeln eller om du skall hålla en radikal linje vill jag säga: Se till att du framför allt väntar Jesu tillkommelse på de grunder som Guds ord visar oss!

"Amen. Kom, Herre Jesus!"

BOKNYHET!

Oerhört upp- riktig!

J. OSWALD SANDERS

Går man förlorad utan evangelium?

Pris kr 5:— inkl. moms

● 74 sidor

● Häftad

Varje kristen borde läsa den.

Orderadress: MR-förlaget
Box 1236, 161 12 Bromma
Tel. 08/80 29 35

Sänd mig mot p.f.

..... st "Går man förlorad
utan evangelium"

Namn:

Bostad:

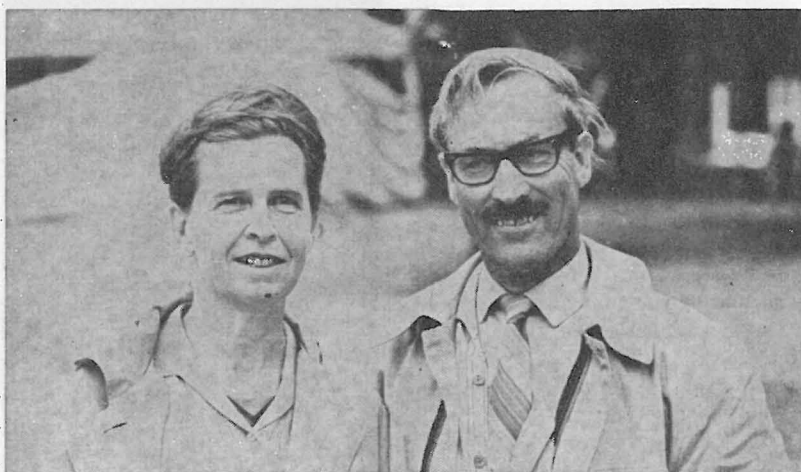
Postnr:

Postadr.:

Tel.:/.....

MR 12/72

ur en missionärs dagbok

Doris Högländer har skickat dagboksrapport från en arbetsvecka i Brasilien.

Här kan vi ta del av henes vardag bland människorna i staden Bragança Paulista med omgivningar.

Doris och Ernst Högländer åkte till Brasilien i oktober 1971 för att ta upp ett arbete där. I dagarna väntar vi Ernst Högländers ankomst till Stockholm. Han stannar i Sverige ett par månader, och blir en av huvudtalarna på Malmköpingsveckan, där han bl.a. kommer att delge oss färska intryck från Guds verk i Brasilien.

Det var ONSDAG eftermiddag. En syster och jag skulle gå ut för att besöka en del hem. Just som vi skulle gå, kom en stackars gammal kvinna och ville att vi skulle lägga fram hennes börda för Herren. Nöden är stor och att få gå ut och sprida evangelii ljus och försöka att hjälpa människor är ett stort missionsarbete. När man fått lätta någon börda för någon, genom att vittna det frigörande

evangeliet, då känner man sig lycklig, även om solen är het och gatorna branta. Denna stad, Bragança Paulista är nämligen mycket kuperad. Den är vacker med alla sina fina omgivningar och vidsträckta vyer. Men den är också arbetsam, då så gott som varje gata är en brant backe.

Den första att motta vårt besök var en nyfrälst syster. Hon var strålande glad över vad hon upp-

levt i Jesus Kristus, och började ögonblickligen att berätta om hur allt var förändrat. Hon talade också om hur hon varje vecka i åtta års tid hade haft en besvärlig huvudvärk, men i ett möte blivit fullt helad. Ivrigt tog hon fram sin pärmlösa Bibel och ville att vi skulle kontrollera att det var den riktiga. Hon talade om att hon längtar efter att bli döpt. Vi läste Guds Ord och bad med henne. När vi var på väg ut kom hon och frågade mer om dopet. Hon ville veta om man verkligen är riktigt troende innan man blir döpt.

Grannfrun kom ut. Hon var i nöd. Vi gick in där och läste Livets Ord och vittnade för henne och hennes man, samt tre unga flickor som var deras barnbarn. Sedan bad vi, och lade fram sonen, det stora böneämnet. Vi bad

också för var och en av den församlade familjen. När vi bad för en av flickorna rullade tårar ner för hennes kinder. Kanske var det första gången hon hörde evangelium om Jesus Kristus.

TORSDAGSkvällens bönemöte var välbesökt. Efter det vi sjungit "Vivamento ha em mim" (= Väckelsen finns i mig), hade jag fått tröstens ord att frambära. Det var ett speciellt löfte till alla trötta och betungade, direkt från Jesus, med inbjudan om att få komma till honom för att få ro. Det var underbart att få bära fram det ljuvliga budskapet om att Hans ok är mildt och Hans börda är lätt. Det är inte lag och förordningar, det är nåd, frid, ro samt glädje. Så blev det lovprisning och bön på knä. Syster Ovidia, som ledde mötet, tyckte att vi skulle gå runt och bedja för var och en och lägga händerna på dem. Brasilianarna tror verkligen på bönens makt. En hel del paket låg på första bänken. De innehöll kläder från sjuka och även från andra med olika problem. Ofta kommer de sedan och berättar om hur Gud gripit in och helat eller löst problem.

FREDAGSeftermiddagen var bestämd för husbesök igen. Först besökte vi en trevlig liten fru, som nyss med sin man blivit frälst. Hon ville nu döpas. Tack och Lov, där var det inga problem — bara glädjeämnen!

Färden gick sedan till ett hem med ett ungt avfälligt par. Mannen hade en gång fått uppleva ett mirakel. Han hade varit med om en svår olycka och blivit oförmögen att gå riktigt. Efter förbön hade han dock blivit helad i sitt ben. Han glömde dock bort att prisade Herren för det, och överlämnade inte sitt liv åt Jesus, utan gick sin egen väg. Nu var deras hem en sorgens boning och hustrun var i bittraste nöd. Vi läste och bad och övertygande talade vi om att Jesus förmår att än en gång förvandla allt.

Till en annan kvinna kom vi också som sända från Herren. Det var ett trevligt, rent och pyntat

hem. Men ändå kom man snart underfund med att det mest väsentliga saknades. Kvinnan grät hejdlöst och berättade. Vi talade om nåden att få överlämna sig helt åt Herren. Jag läste löften om ro och vila i Herren och påminde om bibelstället där det står: "Söken först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall också allt det andra tillfalla eder". När vi hade bedit för henne, kände både hon och vi oss glada.

Kaffe med kex hos en syster, smakade väldigt bra på hemvägen...

*Doris Högländer
i full aktion*

LÖRDAGSkvällen var det ofentligt möte. Barnkören sjöng mycket fint. De sjöng bl. a. en sång, som särskilt gick till allas hjärtan. Den handlade om att Jesus alltid tar emot, och att Han inte sover.

När min tur att tala kom, vittnade jag om bibelstället "Sen vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi få kallas Guds barn, vilket vi ock äro". Ära vare Jesus, nåden är utsäglig. Tänk att du och jag får kallas Guds barn, för att Jesus köpte oss med sitt dyra blod. Men vi kallas inte bara Guds barn — vi är det när vi bekänner Jesu namn och med hjärtat tror att han uppstod och besegrade dö-

den så att vi får leva. Och nu kommer Jesus snart för att hämta oss hem till vår Fader för att bevara oss där när straffdomarna kommer över världen.

SÖNDAG klockan tio var det söndagsskola. Maria Magdalena ledde sången med barnen. De tröttnade aldrig på att sjunga. Uppmärksamheten var dock inte mindre när jag berättade för dem om det förlorade fåret och förklarade för dem varför det blir mer glädje i himmelen över en syndare som gör bättring, än för nittionio rättfärdiga, som ingen bättring behöver. Vid avslutningen ställde en liten pojke sig upp och prisade Herren och bad en brinnande bön.

På söndagkvällens möte var det fullsatt. Brasilianarna älskar särskilt att sjunga en sång som heter "Mitt Brasilien". Kören blir så här på svenska:

"Mitt Brasilien, Mitt Brasilien
Öppna din vida famn
Och låt ljuset skina.
Mitt Brasilien, Mitt Brasilien
Jesu evangelium
Vill frälsa dig!"

Även den här kvällen hade Gud, av nåd, givit mig ett härligt budskap om Jesus att frambära. Det var vidöppet, inspirerande och underbart att få vittna om vad Jesus gör i en människas liv när Han får bli en levande verklighet. Vid slutet av mötet, bad vi för ett tjugofem-tal människor med olika behov.

Vänner, bed för oss att Herren får leda oss så vi verkligen får komma till undersättning där nöden är som störst!

Hjärtligt Tack för all kärlek Ni bevisar oss!

Tack för offer till underhåll och verksamhetspengar, som alltid kommer lika regelbundet!

Tack också för förböner och uppmuntrande brev som vi får! Innerliga MARANATA -

HÄLSNINGAR

Doris Högländer

"Då vi alltså veta vad det är att frukta Herren, söka vi att "vinna människor", men för Gud är det uppenbart hurudana vi äro; och jag hoppas att det också är uppenbart för edra samveten."
(2 Kor. 5:11)

ÖVERBEVISNING I ANDE OCH KRAFT

Med vårt förnuft kan vi inte riktigt fatta vad det innebär att lejonparten av mänskligheten skall plågas i evighet i en eld som icke slocknar. Om vi helt plötsligt fick besked om att vi skulle få tre månaders fängelse, skulle det bli rena chocken för oss. Här är det också frågan om ett fängelse; det har ju redan börjat, men det förlängs i en evighet.

Kan vi säga till våra medmänniskor: 'om ni inte omvänder er, går ni förlorade'? Vi tänker på arbetskamrater, skolkamrater och syskon, inför denna eviga, oåterkalleliga skilsmässa, då vi ska gå in över evighetens tröskel, och då vi alla undantagslöst ska kallas fram till det sista mötet med Gud, och Gud ska konfirmera den opånyttfödda människans fördömmelse som redan i princip är ett faktum.

Nog är det ohyggligt. Men inte kan jag ändra budskapet för att jag finner det besvärligt. Är jag en härold har jag bara en sak att göra: Bära fram budskapet och sedan överlämna ansvaret för budskapets konsekvenser åt den som har skickat det. Vi får överlämna budskapet och människan får ta ställning. Men eftersom jag vet vad saken gäller i någon mån, kan jag inte överlämna budskapet oengagerat eller kallsinnigt. Det är väl det apostlarna menar när de talar om att rycka människor ur elden.

"Mot somliga av dem, sådana som äro tvivlande, mån I vara barmhärtiga och frälsa dem genom att rycka dem ur elden; mot de andra mån I också vara barmhärtiga, dock med fruktan, så att I avskyn till och med deras livklädnad, den av köttet befläckade." (Jud. 22 och 23)

Vi måste rycka människor ur elden. Jesus sa att vi skulle *nödga* dem att komma.

Om Jesus icke har uppstått från de döda, då är tron utan innehåll, och då har vår tro illusionernas eller fantasiernas värde. Vi måste tala om för människor att tron har ett innehåll. I grundtexten står också att om Kristus icke har uppstått då är eder tro utan verkan.

"Och om dens ande, som uppväckte Jesus från de döda, bor i eder, så skall han som uppväckte Kristus Jesus från de döda göra också edra dödliga kroppar

levande genom sin Ande som bor i eder." (Rom. 8:11)

Hela vårt kristna liv står och faller med detta om Guds Ande bor i oss. Då har vi del av uppståndelsekraften, den kraft som uppväckte Jesus Kristus från de döda, bor redan i oss. Uppståndelsekraften är verksam i oss till rättfärdiggörelse, helgelse och till en slutlig uppståndelse. Jesus Kristus dog för våra synders skull, men han uppstod för vår rättfärdiggörelses skull.

Vi vet att uppståndelsekraften är verksam, vi ser det på trons verkningar. Vi har inte kyrkans Jesus som är mumifierad och traditionsfjättrad, ej heller socialismens, eller materialismens Jesus.

Vi har alltså inte lärt känna Kristus efter köttet, det är inte historiska uppgifter vi i första hand åberopar.

"Och har han dött för alla, på det att de som leva icke må leva för sig själva, utan leva för honom som har dött och uppstått för dem. Allt ifrån denna tid veta vi därför för vår del icke av någon efter köttet. Och om vi än efter köttet hade lärt känna Kristus, så känna vi honom nu icke mer på det sättet." (2 Kor. 5:15—16)

De ena argumentet liksom staplas på det andra i dessa versar och det blir en våldsam tyngd i budskapet.

Problemet är ju det att många känner Kristus, men känner honom efter köttet, dvs. de kan återropa historien och allt möjligt annat som bevis, men de känner honom inte som Guds son, de känner honom endast som människa. Vi måste göra klart för människorna att Jesus Kristus han var inte bara människa, han var också Guds son.

Hur vet vi att Jesus var Guds son? Då kommer vi in på frågan om avlelsen.

"Med Jesu Kristi födelse gick det så till... Men när han hade fått detta i sinnet, se då visade sig i drömmen en Herrens ängel för honom och sade: 'Josef, Davids son, frukta icke att taga till dig Maria, din hustru; ty det som är avlat i henne är av helig ande.'" (Matt. 1:18, 20)

Avlad av den helige ande... Det är viktigt att framhålla att Jesus var avlad av den helige Ande, annars var han ju bara en vanlig människa. Jesus, som nu inte bara var människa men också sann Gud, kunde naturligtvis inte synda, men varför blev han då frestad?

"Var och en som är född av Gud, han gör icke synd, ty Guds säd förbliver i honom; han kan icke synda, eftersom han är född av Gud." (1 Joh. 3:9)

Adam har en begynnelse, Kristus har ingen begynnelse, Kristus i köttet är bara en ny uppenbarelseform, han lever av evighet. Kristus är från evighet till evighet, han är Guds enfödde, men också den förstfödde. Förstfödd på två sätt, som son, men också förstfödd från de döda. Det fanns andra som hade uppstått från de döda, men skillnaden var att de återvände till dödsriket, det gjorde inte Jesus.

Jesus var Guds säd, född av Gud till skillnad från Adam som var *skapad*. Adam var *stoft* och *materia*, medan Jesus var *säd* och *ande*. I Joh. 3:9 står:

"Var och en som är född av Gud kan icke synda." Jesus var född av Gud i egentlig speciell mening, vi är födda av Gud i allmän mening. Jesus var son, vi är söner.

Jesus var Gud, han blev människa. Det är detta som äger rum i avlelsen. Var det ett val när Jesus utsattes för frestelserna i öknen? Det första valet ägde rum när han skulle lämna himmelen. Fadern kunde inte befälla sonen att lämna himmelen, men Jesus kunde erbjuda. En sak som vi inte kan befallas till, varken av moraliska eller andra skäl, kan aldrig bli synd om jag underlåter att göra det. Om Jesus inte hade lämnat himmeln, så hade han inte begått någon synd, men han hade förlorat en del kronor som det står att Jesus ska få.

Har man kärlek till en sak, kan man göra något som ingen kan befälla en att göra. Det är frågan om att kärleken tvingar, och om man avstår från att göra det kan det aldrig bli synd. Frälsningen var inget provisorium som kom till när Adam föll och Gud inte riktigt visste hur han skulle handla. Vi var utvalda i Kristus förrän jordens grund var lagd.

"Välsignad vare vår Herres, Jesus Kristi, Gud och Fader, som i Kristus har välsignat oss med all den

himmelska världens andliga välsignelse, såsom han ju, förrän världens grund var lagd, har utvalt oss i honom till att vara heliga och ostraffliga inför sig." (Ef. 1:3—4)

I detta ligger segrarnas sötma; du död var är din udd, du död var är din seger? Alla den himmelska världens välsignelser finns hos Kristus. ALLT.

"Många är kallade, men få utvalda..." Stryk gärna under uttrycket utvalda. Alla är kallade, men de som har gått in genom Kristus är utvalda. Alla som kallas, kan gå in genom dörren, därför att hela mänskligheten är kallad, men hela mänskligheten får inte del av den andliga världens välsignelser därför att de tillhör de utvalda.

Genom syndafallet fick satan herravälde över människan. Guds tanke var att genom människan återerövra en förlorad position. Den hade förlorats genom fallet i andevärlden.

Gud ville inte bara ha barn — söner, utan han hade också en uppgift åt människan; att på den plats där ett fall hade ägt rum vinna tillbaka förlorade positioner och ge människan uppgiften som Guds vicekonung på jorden.

Gur är allsmäktig, men han har underkastat sig begränsning på det sättet att han inte tvingar sig på oss. Den gudomliga kärleken är fri och suverän och därför måste Guds skapelse i alla relationer till Gud också ha samma status eller ställning. Ska vi umgås med Gud måste vi göra det som fria personligheter, det vill säga med en fri vilja. Vi får själva välja om vi vill tillbedja och tjäna Gud.

Gud skulle aldrig, i strid mot gudomens princip, sagt åt Sonen att han måste gå ner till jorden och gripa in och befria släktet från den makt som tagit väldet över jorden.

"Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde son..." Sonen erbjöd och Fadern gav med sig; något av detta ligger väl i denna vers. Jesus erbjöd sig att bli människans återlösare, förlösare, frälsare och försonare. Om Jesus nu skulle gå till jorden, hade han då de nödvändiga resurserna för att ta upp striden mot satan, eller var frälsningen bara ett försök att besegra satan? Så var det inte, utan Jesus hade verkligen resurser. Han var född av Gud och det var helt uteslutet att han skulle kunna synda. Att Jesus frestades betydde att vi fick ett bevis för att han verkligen är den han säger sig vara. Vi vet att en bro håller först när den blir belastad. Vad som måste ske för att frälsningen skulle bevisa sig hålla inför allt som den skulle utsättas för var ju att upphovsmannen verkligen klarade av belastningen. Han måste för oss bevisa att han icke kunde synda. Han frestades i öknen och bevisade för oss att han icke kunde synda. Han föll inte, därför att han var född av Gud. Alla de frestelser som Adam och sedan generationer efter honom utsatts för, segrade Jesus över.

forts. i kommande nr

SAUL

Bibelstudium av

Axel R Olsson

Del II

Bittida följande morgon ropade Samuel uppåt taket till Saul: *"Stå upp så vill jag ledsaga till vägs"*. När Samuel, Saul och tjänaren kom ner mot ändan av staden sade Samuel till Saul: *"Säg till tjänaren att han skall gå före oss — men du själv må stanna här, så vill jag låta dig höra vad Gud har talat."*

Detta är mycket betecknande. Saul skulle nu stanna och få höra vad Herren hade talat. Vårt liv är ju ofta ett rastlöst jäktande och många gånger ett sysslande med oväsentligheter, och ett jagande efter vind, Pred. 1: 17.

Nu tog Samuel oljeflaskan och smorde Sauls huvud med oljan. Smörjelsen med oljan var en förebild till att bli smord med den Helige Ande samt invigning för en tjänst.

Sauls förvandling

Samuel meddelade också Saul vad som skulle ske i denna dag. När han kom till Rakels grav vid Benjamins gräns skulle han träffa två män som skulle tala om att åsninnorna var återfunna. Vid Tabors terebint skulle han möta tre män som var på väg upp till Gud i Betel. En skulle bära tre killingar, en tre brödkakor och den tredje en vinlägel. Jag vill ej ge mig in på någon tolkning av vad dessa tre män och vad de bar med sig betyder i andlig mening. När Saul sedan kom till Guds Gibeas skulle han träffa en skara profeter som kom ned från offerhöjden och som var i profetisk hänryckning. Och då skulle Herrens ande komma över Saul. Han skulle fattas av profetisk hänryckning och så skulle han bli förvandlad till en annan människa.

I det han nu vände sig om för att gå ifrån Samuel, förvandlade Gud hans sinne och gav honom ett annat

hjärta; och alla dessa tecken inträffade samma dag.

Av vad som här skedde med Saul förstår vi att Saul fick ett mäktigt möte med Gud. Gud förvandlade hans sinne, han fick ett annat hjärta; och Herrens Ande kom över honom, och de som såg honom sade: *"Vad har skett med Kis son? Är ock Saul bland profeterna?"*

I 1 Sam. 10: 13 läser vi: Men när hans profetiska hänryckning hade upphört gick han upp på offerhöjden. Jag tycker detta är en uppmaning till oss alla. Om vi förnimmer att vårt andliga liv har sjunkit är det bäst att gå upp på offerhöjden och förnya förbundet med Herren.

Saul hade fått ett underbart möte med Herren. Han hade blivit förvandlad till en annan människa och Herrens Ande hade fallit över honom. Jag vågar ej bedöma hur hans själsställning var, men det ser ut som att Herren ej fick gå på djupet i hans liv.

Saul utropas till konung

När Samuel smorde Saul till konung skedde detta enskilt, men nu skulle detta bli känt bland allt folket. Därför kallade Samuel folket tillsammans i Mispa. (Mispa ligger ungefär en halv mil norr om Jerusalem.) Där blev det nu lottkastning vem som skulle bli konung. Av Israels stammar träffades Benjamins stam av lotten. När Benjamins stam gick fram träffades Matris släkt av lotten och till slut träffades Saul av lotten, men när de sökte efter honom stod han icke att finna. De frågade Herren och Herren visste var han fanns. Herren svarade: *"Han har gömt sig bland trossen"*. De första människorna försökte gömma sig för Gud men misslyckades. Det har aldrig lyckats och kommer aldrig att lyckas för någon männi-

ska att gömma sig för Gud.

David säger i Ps. 139: *"Herre du utransakar mig och känner mig."*

Evad jag sitter eller uppstår vet du det, du förstår mina tankar fjärran ifrån.

Evad jag går eller ligger utforskar du det, och med alla mina vägar är du förtrogen.

Ty förrän ett ord är på min tunga, se då känner du, Herre, det till fullo.

Du omsluter mig på alla sidor och håller mig i din hand.

En sådan kunskap är mig alltför underbar; den är mig för hög, jag kan icke begripa den."

Jag citerar ännu ett ord som säger att det ej går att undkomma Gud. *"Ty vi måste alla sådana vi äro träda fram inför Kristi domstol"*, och vidare Upp. 20: 13 *"Och havet gav igen de döda som voro däri, och döden och dödsriket gävo igen de döda som voro i dem."*

När de nu skyndade till trossen fanns Saul där, och Saul sade till folket: *"Här sen I nu den som Herren har utvalt"*. Folket jublade och ropade: *"Leve konungen"*.

Man vet ej orsaken varför Saul gömde sig. Kanske blyghet. Kanske han kände kravet alltför ansvarsfullt att bli konung. Är du kallad av Herren att vara vid trossen, förbliv där trogen tills Herren annorlunda bestämmer. Är du kallad att framträda mera officiellt, att frambära budskapet; gå då till denna tjänst när Guds tid är inne.

Saul gick hem till Gibeä. Då följde honom en härskara av män vilkas hjärtan Gud hade rört. Den som är smord av Gud får sådana att följa sig som har av Gud rörda hjärtan.

Men det står också att det var onda män som förtäkte Saul, men han låtsade att han ej märkte det.

Detta påminner oss om en annan man smord av Gud, nämligen konung David. När han flydde för Absalom var det en man Simei som gick längs utmed berget och kastade stenar och utfor i förbannelser mot David. Och hur blev ej vår Frälsare hånad och begädd!

Konung Saul viker av från Guds väg

När nu Saul hade besegrat ammoniterna som omtalas i 1 Sam. 11, sade Samuel till folket: *"Kom låt oss nu gå till Gilgal och där förnya konungadömet"*.

Vi skall också i detta sammanhang lägga märke till Samuels ord i 1 Sam. 10: 8 då Samuel säger till Saul *"Sedan må du gå före mig till Gilgal, så skall jag komma ditned till dig för att offra brännoffer och tackoffer; sju dagar skall du vänta, till dess jag kommer till dig och förkunnar för dig vad du bör göra."*

Så får vi se i 1 Sam. 13: 8—14 hur Saul handlade. Han skulle ju vänta i sju dagar tills Samuel kom för att offra. När Samuel dröjde utförde Saul offerhandlingen. Då Samuel kom frågade han Saul vad han hade gjort och Saul förklarar och ursäktar sig med

att han trodde att fienden var i annalkande och så tog han mod till sig och frambar offer.

Samuel sade då: *"Du har handlat dåraktigt. Du har icke hållit det bud Herren, din Gud har givit dig."* Nu skulle hans konungadöme icke bli bestående utan Herren hade utsett en man efter sitt hjärta, som skulle bli furste över Israel. Det var David detta syftade på.

Vad var då den stora avvikelser från Guds väg vid detta tillfälle. Jo, det var prästerna som skulle utföra denna offerhandling. Prästtjänsten och konungatjänsten fick ej förenas. Profettjänsten fick förenas med konungatjänsten. Det står om konung David i Apg. 2: 30 att han var en profet, det finner vi också av de profetiska psalmer han skrivit. Men präst, profet och konung fick ingen bli.

Det var endast Jesus när han kom. Han skulle bli präst, profet och konung.

Saul skulle alltså ha väntat i Gilgal. Det kan synas svårt för oss understundom att vänta på Guds tid och då vill vi gå Gud i förväg vilket kan hava ödesdigra följder.

Abraham väntade icke så länge han borde hava gjort angående Isaks födelse och detta har följder med sig ända in i vår tid.

Sedermera växte Abrahams tro. Det står i Rom. 4:20—21 *"Han tvivlade icke på Guds löfte i otro, utan blev fastmer starkare i sin tro; ty han ärade Gud och var fullt viss om att vad Gud hade lovat, det var han ock mäktigt att hålla"*.

Saul blev ej omedelbart avsatt från konungatjänsten. Han skulle nu utföra ett uppdrag åt Gud mot amalekiterna. Vi läser om detta i 1 Sam. 15. Han skulle giva till spillo hela folket och alla deras fä-kreatur.

Det kan i hastigt påseende synas som Gud handlar väl hårt mot detta folk amalekiterna. Men Gud handlar här som en läkare måste göra för att rädda en människokropp som är angripen av en svår sjukdom. Om ej en arm eller ett ben amputeras går hela kroppen under. Gud har fått göra ingrepp i människosläktet tidigare. T. ex. när floden kom över jorden, och då Sodom och Gomorra utplånades. Hade ej Gud utplånat dessa människor så hade hela släktet förgåtts. I 1 Mos. 6. talas det om att människornas ondska var stor på jorden och att deras hjärtans alla uppsåt och tankar beständigt voro allenast onda v. 11—12. *"Men jorden blev alltmer fördärvad för Guds åsyn, och jorden uppfylldes av våld och Gud såg, att jorden var fördärvad, eftersom allt kött vandrade i fördärv på jorden."*

Hur är tillståndet på jorden idag? Jag tycker att sådant tillståndet bland människorna var på Noas tid kan fullt tillämpas i vår tid.

Om amalekiterna står det i 1. Sam. 15:18 *"De syndarna"* det var därför dessa människor skulle utrotas.

forts. sid. 17

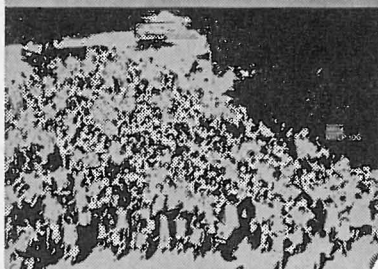
LP-skivor för 9:75

(med moms)

Maranataförsamlingarnas
sommarkonferens i Malmköping

under ledning av

"ÅTER TILL BIBELN"

Inspelning från
Malmköpingsveckan
MÖTESINSPELNINGAR

Inspelning från
Maranataförs. Sthlm

.... st Malmköpings-LP

.... st Radiomötet

à 9:75 kr med moms

Namn

Bostad

Postnr, adr

Tel/.....

MR 12/72

MR:s Musikproduktion
Box 1236, 161 12 Bromma

KRISTUSLANDE...

forts. fr. sid. 5

svarta ondska. Och de sökte efter tillfälle att förgöra honom.

Så kom ögonblicket då han överlämnades i fiendens hand. Den av apostlarna som hade förtroendeuppdraget att sköta kassan, sökte upp förföljarna och gladde dem genom att samarbetsvilligt stå till tjänst med att förråda Jesus. Trettio silverpenningar fick han för en förrädarkyss. Judas' förräderi möjliggjorde likvideringen av den mästare han följt och tjänat i tre års tid. Jesus som genomsåddade allt och visste vad som bodde i människan, såg Judas och led. I Getsemane kämpade han i djupaste vanda och dödsnöd. Hans svett var som blodsdroppar. Fastän han väjdade och bad lärjungarna att vaka och bedja med honom, så orkade de inte hjälpa honom ens då. De som bedyrat att de ville ge sitt liv för sin älskade mästare sov. Fadern sände en ängel från himmelen att styrka sonen. När folkskaran kom för att gripa Jesus, så flydde alla lärjungarna. Endast Judas, förrädaren var där och överlämnade honom med sin kärleksbetygelse i fiendehand. Den sista svåra sträckan mot avrättsplatsen fick Jesus gå helt övergiven av människor.

När Jesus var död, kom några skamsna beundrare fram och bad om att få ta hand om hans döda kropp och bevisa den ära.

Jesus var Guds son. Och det som är fött av Gud kan inte döden behålla. På tredje dagen uppstod han i makt och härlighet från de döda. Han uppenbarade sig för sina fega, förtvivlade lärjungar

och uppsteg sedan till himlen. Så sände han Hjälparen, den helige Ande, som gjorde det möjligt för honom att leva kvar på jorden genom församlingen — Kristi kropp.

Jesus levde sitt liv på jorden ensam, isolerad, förföljd och blev slutligen likviderad. Och varje människa som vill vara en Jesu efterföljare ska veta att "det må vara lärjungen nog om det går honom som hans mästare."

Paulus sa så här: "Jag vill lära känna honom och hans uppståndelses kraft och få delaktighet i hans lidanden, i det jag bliver honom lik genom en död, sådan som hans, om jag så skulle kunna nå fram till uppståndelsen från de döda." (Fil. 3: 10—11)

En vandring med Jesus blir en vandring i ensamhet, isolering och vanära. Man kan liksom Jesus bli förföljd och missförstådd, kanske mest av just dem man borde kunna vänta största förståelsen och bästa stödet från. Det blir en vandring mot avrättsplatsen. Men den som upplever samma smälekens död som Jesus, får också uppleva samma triumfens uppståndelse. I hebréerbrevet omtalas hur Jesus för sitt dödslidandes skull blev krönt med härlighet och ära. (Hebr. 2: 9) En gudsmänniska kan väl likvideras, men döden kan aldrig behålla henne. Ett gudomligt liv kan aldrig besegras av döden. Det som är fött av Gud har övervunnit världen.

Varje människa kan bli delaktig av den härlighet som Jesus fick i sin uppståndelse. Men vägen går genom lidande, förföljelse och död.

Har du mod att följa Jesus?

Stina

MALMKÖPINGSVECKAN

22—30 juli 1972

Du är väl med?

Läs den folder som medföljer denna
tidning!

Nästa nummer — odaterad

TRAKTATTIDNING

med radikal förkunnelse om Jesus och frälsning. Informerande artiklar om dop, församlingsgemenskap, andedop och helbrägdagörelse. Vittnesbörd. Reportage.

På MR-förlaget finns det ingenting som är så efterfrågat och har sån strykande åtgång som traktater. Vi hinner knappt trycka i den takt de säljs. Det finns tydligen ett skriande behov av skrifter som kan delas ut bland sekulariserade nutidsmänniskor som inte har kunskap om frälsningens väg. Den traktattidning som vi förut annonserat om och vi redan fått en hel del beställningar på, hoppas vi kommer att genom dig nå ut till många hednabarn i Sverige och bli vägledning till evigt liv.

MR
förlaget
Box 1236
161 12 Bromma
Tel. 08/80 29 35

Pris 75 öre pr ex. vid beställning av minst 10 ex.

V.g. sänd ex. av MR:s traktatnummer

NAMN: _____

BOSTAD: _____

POSTNUMMER POSTADRESS _____

TEL: _____

MR 12/72

VAD VI BEHÖVER

mot en enad kyrka nu går med ilfart. Det ekonomiskt allt kärvare läget är här en av de starkaste drivkrafterna bakom samordningen, ty jämsides med den andliga utvecklingen får här kortsiktiga ekonomiska beräkningar styra utvecklingen.

Genom att acceptera den statliga bidragsformen accepterar man samtidigt en fortsatt utveckling i samma riktning, innebärande frikyrkans successiva integration i den statliga planhushållningen. När bidragen fått tillräckligt stora proportioner och församlingarna blivit tillräckligt integrerade, kan samarbetsorganens befogenheter också utökas, utan att hänsyn till opinionens tryck i motsvarande grad behöver tas.

Tiden synes tydligen inte så långt borta, när det enhetliga, allmänliga och totalitära kyrkosystemet, trots de läromässiga variationerna, blivit en verklighet. Så ser bibelns profetia ut att gå mot sin fullbordan i ytterligare ett avseende. ■

Visst är det mycket vi behöver här i världen. Men vi hör Jesus tala: "Endast ett är nödvändigt". Vi behöver Guds ord. Men jag tror det att ibland har Gud något särskilt att uppenbara.

I Domarboken ser vi Gideon och hans strid med midjaniterna. Fienderna var så talrika att Gideon blev förfärad. Men Herren talade till Gideon att hans eget folk var för talrikt. Han fick till slut endast 300 män kvar med vilka han skulle gå mot midjaniterna. Han fick gå ned till fiendens läger och höra ett par av soldaterna talas vid om en dröm. En brödkaka hade rullat mot ett tält och tältet föll omkull. Så fick han också höra vad drömmen kunde innebära. Det kunde inte vara något annat än att Gideon och hans män

skulle segra.

Mose fick se den brinnande busken. Herren talade till honom ur den. Kan något sådant hända nu? Ja, även i vår tid kan Gud uppenbara sig. Några år tillbaka i tiden hände det sig då jag stod i begrepp att tända på i vår kamin att jag såg eldslingor som kröp uppåt armen. Min hustru såg eld på min rygg. Jag försökte stryka bort elden på min arm, men jag kunde inte få bort den. Men jag skadades inte heller. Efter en stund försvann elden, men Gud har stärkt oss i tron att han är med och vill hjälpa oss i allt.

Ära och pris vare vår store Gud som även ser till det som är litet och svagt!

Nils Bergström

Lovsång på kassett

Den religiösa musikmarknaden översvämmas f. n. av tekniskt rent slipade alster som väl kan tävla med den rent profana produktionen. Säljan eller aldrig nås vi av ett enkelt, tändande väckelsebudskap på skiva eller kassettband. Vi på MR:s musikproduktion har varit djärva

nog att sammanställa ett kassettband (30 min) där vi, trots knappa tekniska resurser, söker fånga något av den atmosfär som är representativ för all levande kristendom: Lovsång spontanitet entusiasm väckelse.

Sänd mig mot postförskott:

.... st KB 7001 (kassettband)

.... st TB 7001 (tonband)

(sång- och musikband från Johannelund)

Kupongen insändes till MR:s MUSIKPRODUKTION, Box 1236, 161 12 BROMMA 12, tel. 08/80 29 35

Namn

Bostad

Postnr adr.

Tel/..... MR 12/72

Saul för andra gången olydig mot Guds befallning.

1 Sam. 15 är ett innehållsrikt kapitel. Visserligen slog Saul amalekiterna men vi finner i v. 9. att Saul och folket skonade amalekiternas konung Agag, så ock det bästa och näst bästa av får och fäkreatur. Den sämsta boskapen gävo de till spillo.

Då talade Herren till Samuel och Herren säger att han ångrar att han gjort Saul till konung. Samuel ropade till Herren hela den natten. Så Guds profet fick en bönenatt för den olydige konungen.

När sedan Saul möter Samuel börjar han med att uttala en välsignelse över Samuel. Man kan säga ett smickrets tal för att dölja sin olydnad. Han säger "Jag har nu fullgjort Herren befallning" fastän han visste att så hade han ej gjort.

Det blev uppenbart på ett mycket klart och ovedersägligt sätt Sauls olydnad.

Samuel sade: "Vad är det då för ett läte av får som ljuder i mina öron och vad är det för ett läte av fäkreatur som jag hör". Korna råmade, fåren och getterna bräkte, de höll ej tyst.

I v. 15, 21 skyller Saul ifrån sig på folket. Det ser ut som Samuel avbryter honom med de här orden: "Håll nu upp så vill jag förkunna för dig vad Herren i natt har talat till mig." Det är då Saul ursäktar sig igen och skyller på folket. Då kommer dessa allvarliga ord från Samuels mun då han säger: "Menar du att Herren har samma behag till brännoffer och slaktoffer som därtill att man hör Herrens röst.

Nej, lydnad är bättre än offer och hörsamhet bättre än det feta av vädurar."

Alltså om man fått ett uppdrag att utföra åt Herren går det ej att muta Gud genom att i stället ge ett penningoffer eller annat.

Och så får Saul veta att Herren hade förkastat honom och han skulle ej längre vara konung.

Det märkliga med Saul är att han ej gör upp sin sak med Gud. I kap. 13 när han mot Guds befallning offerar i Gilgal kommer han med undanflykter. Här vid detta tillfälle säger han visserligen i v. 24 att han har syndat och har överträtt Herrens befallning och han beder till Samuel om förlåtelse, v. 25 och vill att Samuel skulle gå med honom så han fick "tillbedja Herren din Gud". Vilket främlingskap till Gud han inlägger i orden, 'din Gud', han säger ej min Gud utan Samuels Gud.

Saul var nu ej i den ställningen att han skulle tillbedja utan han skulle göra syndabekännelse av ett ödmjukt och uppriktigt hjärta.

Detta var olyckan för Saul att han ej grundligt gjorde upp med levande Gud.

Hur olik är ej Sauls ställning i jämförelse med Davids. David gjorde ett svårt syndafall, begick både mord och äktenskapsbrott. Han var ju med sin befallning till Joab orsak till att Uria blev dödad vid fronten, 2 Sam. 11:14—17 för att David skulle få

Urias hustru Batseba till hustru.

Det är väl om tiden efter sitt syndafall som David talar om i Ps. 32 där han talar om att Herrens hand var tung över honom dag och natt men att han då uppenbarade sin synd för Herren och "då förlät du mig min synds missgärning".

Och att David erhöll Guds fulla förlåtelse finner vi ytterligare av två bibelställen. I 1 Kon. 14:8 talade Herren om David efter hans bortgång, "David som höll mina bud och följde efter mig av allt sitt hjärta, så att han gjorde allenast vad rätt var i mina ögon". Tänk att Herren kunde säga så att David gjorde allenast vad rätt var i Herrens ögon. Det gamla var utplånat, vad som är utplånat finns ej mer.

Det andra bibelstället är Apg. 13:36 "När David i sin tid hade tjänat Guds vilja avsomnade han".

Detta är Guds eftermäle, In Memoriam, om Davids liv.

En parentes:

Det blev uppenbart att Saul var i olydnad inför Gud. Det gav sig tillkänna genom att kreaturen gav läten ifrån sig. Så kan det också ge sig tillkänna i andlig verksamhet om en själ ej har rätt ställt med Gud. Det kan märkas på deras uttalande, de röjer sig på ett eller annat sätt. Man förnimmar ej den fulla andegemenskapen med dem.

Jag tänker på de andliga gåvorna och så särskilt tungotal, uttydning och profetia. Det kan inträffa att det kommer ett tungotal i ett möte, från en broder eller syster. Så kommer det uttydning från en annan i mötet men de andliga själarna i mötet får den förnimmelsen att detta ej kan vara rätt uttydning. Om en stund så kommer den rätta uttydningen från någon annan.

De som har andebedömningens gåva får detta klart omedelbart (I 1953 års norska bibelöversättning står det att bedömme andar, 1 kor. 12:10).

Nu vill jag säga att detta ej förekommer ofta, det är mera sällsynt inom våra led, men det förekommer.

För över femtio år sedan var jag med på en konferens i Örebro. Den gudabenådade norrmannen, eldsprofeten Anton Taranger var då föreståndare där och följaktligen ledde han dessa möten. Så inträffade under ett av dessa möten att en broder ställde sig upp och talade tungomål. Så uttydde en syster eller också var det tvärtom. Omedelbart efter detta ställde sig Taranger upp och sade med den myndighet och skärpa som var hans säregna: "Då va fel allthop, då skulle ni begripit båda två."

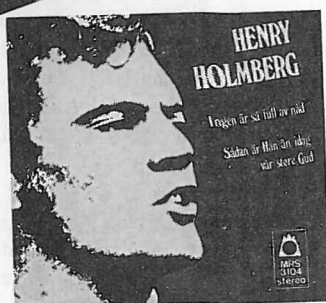
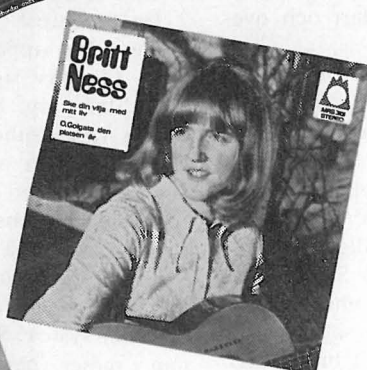
Detta väckte respekt för de andliga verkligheterna. Får det som ej är andligt och gudomligt ostävjat fortsätta kan detta ha en förödande verkan på en verksamhet.

Vi skall nu i fortsättningen se hur det gick med Sauls liv.

forts. kommande nr.

MR's musikproduktion

161 12 Bromma, Tel. 08/80 29 35

Sommarens EXTRA-erbjudande

Alla dessa skivor för 35 kr (inkl. moms.) Ordinarie pris 70 kr.

Sänd mig mot postförskott . . . st skivpaket à 35 kr inkl. moms innehållande:
MRE 1101, MRE 1102, MRS 3101, MRS 3102, MRS 3103, MRS 3104, MRE 74

Namn: Bostad:

Postnr, postadr Tel . . . /

Kupongen insändes till MR:s MUSIKPRODUKTION, Box 1236, 161 12 BROMMA 12,
tel. 08/20 29 35

Tältmötesguide:

Stockholm t.om. 2 juli

Tantolunden (vid Ringvägen) Zinkensdamm. Tisd.—lörd. 19.30. Sönd. 19.00
(Möte söndag 11.00 på Johannelund, Missionsvägen 24, Alvik.)

Vittnen: Arne Imsen, Ernst Höglander, Brasilien, Tore Kristiansen, Norge, Karl-Georg Rognstad, Håkan Westergård och församlingens övriga vittnen och sångare.

Sundsvall 17 juni—2 juli

vid Puckelbron.

Tisd.—lörd. 19.30. Sönd. 15.00 och 19.00

Vittnen: Gunno Andersson och Gustaf Jillker.

Skellefteå 6—16 juli

på Baldersskolans gård.

Tisd.—lörd. 19.30. Sönd. 11.00 och 19.00

Vittnen: Alf Peterson, Gunno Andersson, Clarence Olsson, Folke Nilsson samt församlingens övriga vittnen och sångare.

Halmstad 4—16 juli

Plats: Nyhemskolan, Öster.

Tisd.—torsd. lörd. 19.30. Sönd. 15.00 och 19.00

Arne Imsen, Henry Holmberg, Håkan Westergård, (ev.), Folke Jakobsson, Sven-Åke Asplund, Lars-Erik Olsson samt församlingens vittnen och sångare medverkar.
Maranataförsamlingen, Halmstad. Välkommen!

Karlstad 7—17 september

Plats: Vid Sundsta tjärn. Vittnen: Gunno Andersson och Gustaf Jillker.

Dessutom planeras tältmöten i:

Uppsala den 5—20 augusti, Ludvika den 24 augusti—3 september

Till adressaten:

Är adressen felaktig;
meddela adressändring
till tidningen

Till postverket:

Vid obeställbarhet;
returnera godhetsfullt
tidningen till: Missionsv.
24, 161 35 Bromma

Recept på ekumenik

Blanda alla religioner och avfallna kyrkor.

Skaka om länge och grundligt.

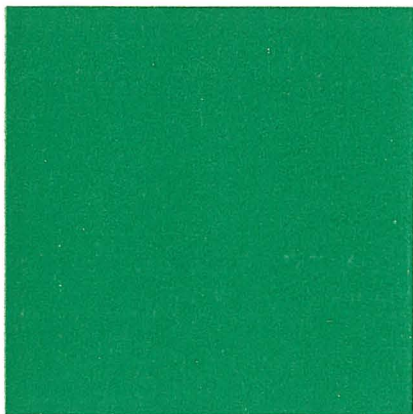
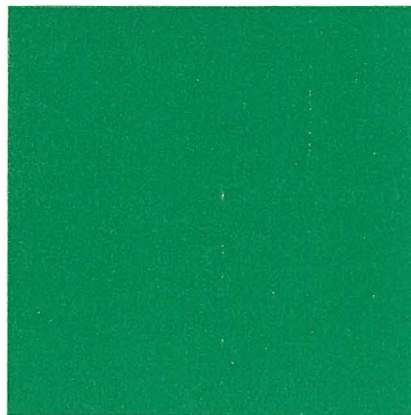
Tala mycket om kärlek och tolerans.

*Predika förföriskt om enhet och bedrag så många
människor som möjligt.*

*Lär alla hur kärleksfullt det är att för enhetens
skull tolerera vad som helst.*

*Engagera människor i arbete för inomvärldsliga
mål.*

Tala aldrig om himmel och helvete.

Glöm bort bibelns krav på pånyttfödelse.

*Förakta "sektarister" som praktiserar troendedop
och biblisk församlingssamfund.*

*Låt dem alltid höra hur kärlekslösa och efterblivna
de är.*

Kompromissa gärna på alla områden.

Blanda litet sanning och mycket lögn.

Gör allt för att skapa en enda kyrka.

**MEN GLÖM INTE INNEHÅLLS-
DEKLARATIONEN!**

DÖDLIGT GIFT!

Essie Lundh